

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania Z. J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o prawo do renty rodzinnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 marca 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 4 marca 2015 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczoną Z.J. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 6 października 2014 r. oddalającego odwołanie od decyzji ZUS Oddziału w R. z dnia 7 grudnia 2011 r., którą organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonej prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu J. J.

Ubezpieczona Z. J. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4 marca 2015 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest art. 57 ust. 2 i art. 58 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez

błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że do okresów składkowych i nieskładkowych objętych dyspozycją powyższych przepisów nie należy zaliczyć okresów zatrudnienia w [...] „B.”, w zakładzie Ś. [...] oraz okresu od dnia 9 sierpnia 1980 r. (po zwolnieniu z pracy) do dnia 3 sierpnia 1981 r. (podjęcie pracy w [...] „R.” na skutek przywrócenia).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁴ § 2 k.p.c. oraz podniosła, że przyjęcie jej skargi do rozpoznania jest uzasadnione tym, iż „zważywszy na istotne dla wyniku sprawy oczywiste naruszenia prawa materialnego, jakiego dopuścił się Sąd drugiej instancji, a których czyni niniejszą skargę słuszną i konieczną. Wielość tego rodzaju spraw i niezbyt wnikliwa ocena przez Sąd czyni koniecznym zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie

będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania w oczywisty sposób nie spełnia tak rozumianych kryteriów. Jedynie użyte w tym wniosku sformułowania pozwalają domyślić się, że jako przesłankę przedsądu powołuje on oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Jego uzasadnienie to jednak tylko namiastka uzasadnienia, sporządzona wyłącznie w tym celu, aby wymóg zamieszczenia uzasadnienia wniosku był formalnie spełniony. Tymczasem, określenie charakteru podnoszonej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i wykazanie jej występowania jest obowiązkiem skarżącego, a Sąd Najwyższy nie może się domyślać, co ma on na myśli.

Należy w związku z tym przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437), jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963r, II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy,

jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Analizowany wniosek z całą pewnością takiego wyводу nie zawiera i już tylko z tej przyczyny nie może uzasadniać poddania skargi merytorycznej ocenie Sądu Najwyższego.

Niezależnie od powyższych stwierdzeń Sąd Najwyższy pragnie zauważyć, że odpowiedź na wątpliwości dotyczące możliwości uwzględnienia w stażu ubezpieczeniowym okresu pomiędzy rozwiązaniem umowy o pracę a przywróceniem do pracy wynika wprost nie tylko w powołanego przez Sąd Apelacyjny art. 51 § 1 k.p., ale przede wszystkim z art. 6 ust. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który zawiera jednoznaczną regulację, że za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. okresy niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia, jeżeli za te okresy na podstawie przepisów Kodeksu pracy zostało wypłacone wynagrodzenie lub odszkodowanie.

Co do pozostałych dwóch spornych okresów zatrudnienia wymienianych przez skarżącą, z uzasadnienia Sądu Apelacyjnego jasno wynika zaś, dlaczego nie podlegają one uwzględnieniu do stażu ubezpieczeniowego, a także dlaczego bezprzedmiotowe pozostaje nawet ich ewentualne uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżąca nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 11 ust. 2 w związku z § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

